

καὶ οὗτος ὁ μεγάτιμος καὶ πολύτλας στρατηγός. Καὶ δικαίως ἤθελέ τις τοῦτον παρομοιάσειν πρὸς πολυχεύμονα ποταμὸν, ὅστις προῤῥέων εὐθυπόρως ἐπὶ τῆς κοίτης ἔχει τὰς περιστεφούσας ὄχθας ἐκατέρωθεν κομώσας καὶ χλοεράς. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ καταδυόμενος εἰς χώνας τινὰς ἀφάως, βέει μὲν κάκει κατὰ φύσιν, ἀλλ' ὅμως ἀμυῶδες ἐξωθεν καὶ ξηρὸν τὸ διάστημα καταλείπει, μέχρις οὐ πάλιν ἐμφανῶς ἀνατείλας, καὶ πελαγίσας τὸ νᾶμα περιστεφές καὶ περιψυτον, ἐκβάλλει, τέλος, εἰς τὸν μέγαν ὠκεανόν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ οὗτος ὁ μακαρίτης μετὰ τὰς πρώτας ἐπιφανείας, καὶ τινὰς ἐφεξῆς ἀφανεάς, διεπέρασε τὸν ὑπόλοιπον βίον ἐπιφανέστατος, πολλῶν μὲν παρὰ τοῦ μεγαλειότητος βασιλέως τιμῶν καὶ βραβείων ἀζιωθεὶς, κοινὴν δὲ τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν εὐδοξίαν ἀπολαμβάνων τὴν ἀπὸ τῆς πεπνυμένης αὐτοῦ γνώμης καὶ τῆς πολυμύχθου ἀρετῆς.

Ἡ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΛΣΩΤΟΥ.

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΣ εἶναι ἡ ὥρακι Εὐαγγελικῆ παραβολῆ τοῦ ἀσώτου. Ὁ μικρότερος ἐκ δύο ἀδελφῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιφρόνῃ ἀσυνεσίας κοινῆς μεταξύ τῶν νέων, ἐπεθύμησε ν' ἀπέλθῃ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς τὰ ξένα τὴν τύχην του· ὅθεν παρεκάλεσε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν τὸ ἀνάλογον μερίδιον ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας· λαβὼν δὲ τοῦτο, ἀπεχαιρέτησεν ἀμέσως τοὺς συγγενεὶς καὶ φίλους του, καὶ ὑπῆγεν εἰς μακρυνὴν χώραν, ὅπου μετ' ὀλίγον κατεσπατάλησε καὶ ἡσώτευσεν ὅλον τὸ ἀργύριον ὅσον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ συγχρόνως ἐπέπεσεν ἰσχυρὸς λιμός εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἤρχισε μετ' οὐ πολὺ νὰ πάσῃ ἀπὸ ἔνδεικν καὶ πείναν. Οἱ φίλοι τῶν εὐδαίμωνων χρόνων του παρήτουν αὐτὸν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅσον ἔβλεπον ἐλαττωμένους τοὺς πόρους του, εἰσοῦ, ἐπὶ τέλους, ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένος, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐλεοῦμενος, ἠναγκάσθη νὰ προσδράμῃ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ χοιροβοσκῆ, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς λιμοκτονίας.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἠλπίζεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤθελε μετέχει τοῦλάχιστον τῆς τῶν χοίρων τροφῆς· ἀλλ' ἀπέτυχε, καθότι οὐδεὶς «ἐδίδου αὐτῷ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἦσθιον.» Ἀφοῦ δὲ καθήνησεν εἰς τὰ ἔσχατα, καὶ ἐκινδύνευεν ἤδη νὰ λιμοκτονηθῇ, συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἤρχισε νὰ σκέπτηται περὶ τῆς μοίρας του. Παρέβηλε τὴν νῦν ἐλεεινὴν αὐτοῦ κατάστασιν μετ' ἡν πρὶν εὐδαίμονα ζῆναι τοῦ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἐνθυμῆθη πόσον ἀφθονοὶ ἦσαν αἱ τροφαὶ τῆς τραπέζης τοῦ πατρὸς του, πόσον πλουσιοπαρόπως ἀπηλάουοντο καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν δούλων. «Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι!» Περὶλυπος καὶ φρίκην αἰσθανόμενος διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μοίραν, καὶ στενοχωρημένος ἐνταυτῷ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, εἶπεν, «Ἄναστας, πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου· ἀλλὰ τί νὰ εἶπω; Ἐμπορεῖ νὰ δεχθῇ τοιοῦτον ἀλιτήριον, τοιοῦτον ἀγνώμονα υἱόν, ὑποίος ἐγώ; Μ' ὄλον τοῦτο, πορεύσομαι καὶ ἐρῶ, Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.»

Μόλις ταῦτα σκεφθεὶς, καὶ τοῦτο ἀποφασίσας, ἀνέστη νὰ ἐπαυθῆ εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις, πωθῶν πάντοτε τὴν ἐπιστροφὴν του, εἶδεν αὐτὸν ἔτι μακρὰν ἀπέχοντα, καὶ μετὰ πατρικὰ σπλάγγνα ἔσπευσε νὰ προῦπαντήσῃ καὶ ὑποδεχθῇ τὸν λιμώττοντα καὶ με-

τανομένον υἱόν του. Μὲ ἀπερίγραπτα αἰσθήματα τρυφερότητος καὶ ἀγάπης ἐπέπεσεν ὁ πατὴρ εἰς τὸν τράχληρον τοῦ υἱοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Ὁ πρῶν ἄσωτος, τυχὼν ἤδη παρ' ἐλπίδα τοιαύτης φιλόφρονος ὑποδοχῆς, καὶ συντετριμμένος τὴν καρδίαν διὰ τὰς μοίρας καὶ ἀνομίας του, «Πάτερ,» εἶπεν, «ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.» ἔμελλε δὲ νὰ προσθήσῃ, «Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.» ἀλλ' ὁ πατὴρ διέκοψεν αὐτόν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ, «Ἄρκει, υἱέ μου, ὅτι ἐπαῆλθες εἰς τὸν κόλπον μου· ἡ ἐπιστροφή καὶ ἡ ἐξομολόγησίς σου με βεβαιούσιν ὅτι μετενόησας εἰλικρινῶς· συγχωρῶ καὶ λησμονῶ τὰ παρελθόντα· ὁ τόπος σου δὲν εἶναι μεταξύ τῶν δούλων· εἶσαι υἱός μου.» Ἐπειτα στρέψας πρὸς τοὺς δούλους, εἶπεν, «Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας· καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν ἴθαυτε· καὶ φαγόντες εὐφρανθώμεν· ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὐρέθη.»

Πόσον ζωηρῶς εἰκονίζει αὕτη ἡ παραβολὴ ἁμαρτωλὸν ἀποπλανθέντα ἐκ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς του, καὶ διὰ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ καταντήσαντα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θάλαυρου, ἔπειτα δὲ μετανόησαντα καὶ ἐπιστρέψαντα μετὰ ταπεινῆν ἐξομολόγησιν καὶ συντετριμμένην καρδίαν! Αἱ θλίψεις ἐσωφρόνισαν αὐτόν· ἐστοχασθῆ τὰς ὁδοὺς του, καὶ παρήτησεν αὐτάς. Ἐπραξεν ὡς παραγγέλλει ὁ προφήτης, λέγων, «Ἄς ἀφήσῃ ὁ ἀσεβὴς τὸν δρόμον του, καὶ ὁ ἀδικὸς τὰς βουλάς του· καὶ ἄς ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Κύριον, καὶ θελεῖ τὸν ἐλεήσει· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, διότι αὐτὸς θελεῖ συγχωρήσει ἀφθόνως.» Ἦτο μὲν βυπαρξὸς, λιμώττων, βακωδῆς, καὶ ἐνοχρὸς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔκαμεν αὐτὸν ἤττον εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν πατέρα του. Δὲν περιέμεινε, καὶ δὲν ἦτο χρεῖα νὰ περιμείνῃ, ἕωσού νὰ εὕρῃ καλῆτερα ἱμάτια, ἀλλ' ἐπαρουσιάσθη ὡς ἦτο, μετ' ὅλην του τὴν ἀθλιότητα, ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του.

Ταυτοτρόπως ὀφείλει ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ προσέρχεται εἰς τὸν Θεόν, ἐξομολογούμενος καὶ ἐγκαταλείπων τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἀφοῦ πράξῃ τοῦτο, ὁ Θεὸς θελεῖ τὸν δεχθῆ, καὶ θέλει καλύψει τὴν γυμνότητά του μετὰ τὰ ἱμάτια τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐκ πίστεως δικαιοσύνης.

Ἄξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ὁ πρεσβύτερος, φθονερὸς ἀδελφὸς τοῦ μετανόησαντος, ἐνθύμισεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι ὁ ἐπιστρέψας εἶχε καταφάγει τὴν περιουσίαν του μετὰ πορνῶν. Ἄλλ' ὁ εὐμενῆς συγκαταβατικὸς πατὴρ δὲν ἀνέφερε διόλου τοῦτο, ἀλλ' ἀπεσιώπησεν αὐτό· οἱ πονηροὶ ὀνειδιζοῦσι τοὺς μετανοοῦντας, ἀλλ' ὁ Θεὸς συγχωρεῖ καὶ ἐξαλείφει ὅλας τὰς ἁμαρτίας των.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Ἀοιδὸς καὶ Νεανίσκοι.

Νεανίσκοι.

Εἰς κιθάρας εὐλάλου χορδῆν,
Μὲ φωνὴν μουσικῆς ἀηδόνας,
Ἄοιδὲ τοῦ σεπτοῦ Ἑλικῶνος,
Τόνισέ μας κάμμιαν ᾠδὴν.

Ἀοιδός.

Ἢ φωνή σας, ὦ παιδὶς, αὐτὴ
Εἰς τὰ ὠτὰ μου εἶναι γλυκεία·
Ἦ χροσῆ παιδικὴ ἡλικία,
Πόσον εἶσαι εἰς πᾶν ζηλωτὴ!

Τὸ ἀθῶον ἀκόμα παιδί
 Σεραφεῖμ τῆς Ἑδέμ ὁμοιάζει·
 Δέν πονεῖ, δὲν θρηγεῖ, δὲν στενάζει,
 Ἄλλὰ παίζει, γελᾷ, τραγωδεῖ.

Εἰς Νεανίσκος.

Θνητοῦ, γέρον, ψυχὴ κἀνεὸς
 Ἄπο λύπας δὲν εἶν' εὐθερέα·
 Γλυκὴν ἄλλοτε εἶχα πατέρα,
 Τώρα εἶμαι, βαθαί! ὄρφανός.

Ἀοιδός.

Τῶν Μουσῶν ἢ γλυκεῖα φωνή
 Τῶν ψυχῶν μας πραῖνει τὸν πόνον·
 Νὰ σᾶς ψάλω τί θέλετε μόνον
 Εἶπατέ με, καὶ θέλει γενῆ.

Νεανίσκοι.

Ὅσα ψάλλεις, ὦ γέρον, ἐσὺ,
 Ὅλα εἶναι καλὰ, ὅλα θεῖα·
 Καὶ ἡ μουσά σου εἶναι γλυκεῖα,
 Καὶ οἱ λόγοι σου εἶναι χρυσοί.

Ἀοιδός.

Ὅλ' ἢ φύσις ἐμπρός μου γελᾷ·
 Μειδιᾷ τὸ στερέωμα ὄλον·
 Λύρα, λάλει· καὶ σὺ, ὦ Ἀπόλλων,
 Ἐμπνευσέ με νὰ ψάλω καλά--

1.

« Ἥλθες, Μάρτιε, ἦλθες λοιπὸν,
 Κ' ἐπρασίτισαν πάλιν οἱ κάμποι,
 Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἕαρος λάμπει,
 Λάμπ' εἰς ὄλην τὴν γῆν χαρωπὸν.

2.

Ἥλθες, Μάρτιε, κ' ἦλθαν μαζῆ
 Αὔραι, βόδα, φωναὶ ἀηδόνας,
 Κ' ἡ ταφεῖσα εἰς πλάκα χιόνος
 Φύσις θάλλει ἐκ νέου καὶ ζῆ.

3.

Ἦ σκηναὶ ταραχῆς τρομερᾶς,
 Ὅτ' ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ στροβίλων
 Ἐπιπίπτουν σφοδρῶς κατ' ἀλλήλων
 Εὖρος, Ζέφυρος, Νότος, Βορρᾶς!

4.

Ὅλα ἔμειναν τώρα βωδᾶ,
 Μόνη δὲ ἢ γλυκεῖα γαλήνη
 Τῆς θαλάσσης τὸ κῦμ' ἀπαλόνει,
 Ὅπου νῆσσα λευκὴ κολυμβεῖ.

5.

Παντοῦ χλόη, παντοῦ ἀφειδῶς
 Ἄνθ' ἢ φύσις προχέει ποικιλία·
 Παντοῦ ψάλλ' ἢ καλὴ Φιλομήλα,
 Τῶν δασῶν ὁ μικρὸς ἀοιδός.

6.

Τὸ ἐράσμιον κάλλος ἕμνων,
 Τί γλυκὰ, τρυφερὰ λαρυγγίζει
 Πρὸς τὸ βόδον ὁ αὔρα λυγίζει,
 Καὶ ἐρύθημα βάφει σεμνόν!

7.

Παραμοῖως λευκὴ Ναῖας
 Εἰς ἐγκώμια νέου Σατύρου
 Φλεγόμενας αἰσθάνεται γύρου
 Τὰς ὀραίας αὐτῆς παρεΐας.

8.

Πόσαι, πόσαι ὀραφαὶ σκηναὶ
 Τὴν ψυχὴν συγκινοῦν καὶ παιδρύνουσι
 Καὶ ἡ Πρόκνη!* ὦ πῶς με ἠδύνουσι
 Αἱ μικραὶ τῆς, κομφαὶ τῆς φωναί!

9.

Τῆς ἀνοίξεως ἄγγελε! τί,
 Τί ψελλίζει τὸ λάλον σου στόμα;
 Τί παράπονα ἔχεις ἀκόμα,
 Σκληρὰ μήτηρ, σκληρὰ γαμετή;

10.

Ποῦ νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου, ποῦ,
 Καὶ τερπναὶ νὰ μὴν ἦναι εἰκόνες;
 Ἄλλὰ παύω, καὶ σεῖς, ἀηδόνες,
 Κελαδεῖτε αὐταὶ τοῦ λοιποῦ.

11.

Τῆς Ἑλλάδος γλαυκὴ οὐρανὸν,
 Ποταμοὶ καὶ βουναὶ καὶ κοιλάδες,
 Αἴμναι λείαι, τερπναὶ πρασινάδες,
 Καὶ ζεφύρων πνοαὶ σιγαναί!

12.

Εἶμ' ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν,
 Ἄλλὰ θταν εἰς σᾶς ἀτενίσω,
 Ἐπεθύμουν ἀκόμα νὰ ζήσω
 Ἐτη ἄλλα σωστὰ ἑκατόν.

13.

Ἥλθες, Μάρτιε, ἦλθες λοιπὸν,
 Κ' ἐπρασίτισαν πάλιν οἱ κάμποι,
 Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἕαρος λάμπει,
 Λάμπ' εἰς ὄλην τὴν γῆν χαρωπὸν.»

Νεανίσκοι.

Ἐκ τῆς γλώσσης σου, γέρον, φωνή
 Γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος βέει·
 Ἄληθῶς ὁ Ἀπόλλων σ' ἐμπνέει,
 Καὶ δικαίως καθεὶς σ' ἐπαινεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

* Περὶ τῆς Πρόκνης, ἥτις ἦτο θυγάτηρ μὲν τοῦ Πανδίωνος, δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφῆ δὲ τῆς Φιλομήλας, καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, λέγεται ὅτι, σφάξασα τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἴτυν, παρέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν· μυθολογεῖται περὶ τῆς, ὅτι φεύγουσα μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα.